

ΕΤΟΣ 27
ΑΡΙΘ. 67

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΟΥΝΙΟΣ 1873.

Τιμή ἔτησια, Ἀθηνῶν λ. 50
Ἐπαρχιῶν " 60
Γουρτίας δρ. 1.00

Μικρὴ συνδριμητῆ τῆς Ἐφημερίδος
τῶν Παίδων.

Πῶ! Πῶ! Τί πρόσωπον εἶναι ἐκεῖνο! Ποῶς εἶναι;
Γι' ἔπαθε; Τί κάμνει;

* Ἄ φίλτατα τέκνα οὐκ μὲν γέλατε μὲ τὸν Νικολάκη μας, ἀλλ' ὅμως τὸ πρᾶγμα εἶναι πολὺ σπουδαῖον μὲ αὐτὸν καὶ ὄχι ἄξιον γέλωτος. Ἡ μήτηρ του εἶπεν εἰς αὐτὸν νὰ μὴ ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας ἄνευ πύλου ἐν καιρῷ ὑγρᾶς ἐσπέρας. Αὐτὸς ὅμως, νομίζων ὅτι ἐγγώριζε καλλίτερον τῆς μητρὸς του, ἐξῆλθε παρακούσας αὐτήν, καὶ εὐθὺς ἐκρουσλόγησε καὶ ἰδοὺ, ὡς τὸν βλέπετε, ὑπόφερει τὰς συνέπειας τῆς πρὸς

τῆς μητέρας παρακοῆς του. ἔχει κεφαλόπονον καὶ ἀναγκάζεται νὰ πίνῃ ἰατρικὸν τὸ ὅποιον δὲν τὸν εὐχαριστεῖ διόλου.

Ἐλπίζομεν ὅτι τὸ πάθημα τοῦτο τοῦ Νικολάκη θὰ γείνη μάθημα εἰς τοὺς ἄλλους ἡμῶν μικροὺς συνδριμητὰς, οἵτινες θὰ προσέχωσιν καλῶς ὅπως μὴ βλάψωσι τὴν υγείαν των, καὶ πρὸ πάντων θὰ ὑπακούωσιν εἰς τὰς μητέρας των.

ΑΠΟΦΥΓΗ ΚΙΝΔΥΝΟΥ

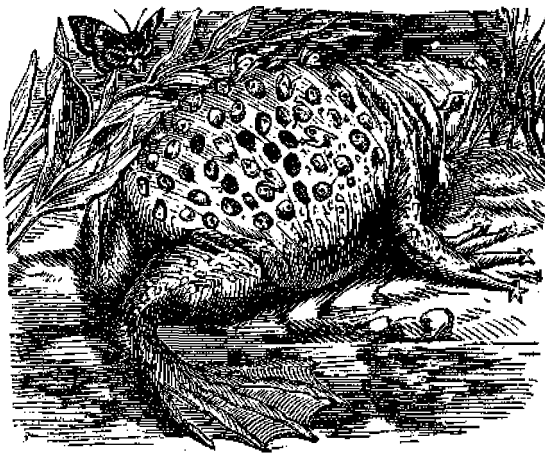
Πρὸ τινων ἐτῶν νεανίας τις, συνειθισμένός ἐκ τῆς παιδικῆς αὐτοῦ ἡλικίας νὰ συχναίῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ν' ἀναγινώσκῃ τακτικῶς κατὰ τὰς σχολασίμους ἑβδωρας τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ, παρεκλήθη παρὰ τινων φίλων τι νὰ λάβῃ μέρος εἰς ἐκδρομὴν τὴν ὁκοίαν ἐτόκπευον νὰ κάμωσι Κυριακὴν τινα ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ταμῆσεως. Ἡ συνειδησίς του ἠναντιώθη κατ' ἀρχὰς εἰς τοῦτο, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα τὰ θέλλγητρα τῆς ἐκδρομῆς καὶ ἡ τερπνότης τῆς λίαν διασπαστικῆς συνοδείας, ἤτις τὸν περιέμενον, ἐπέβαλον πρὸς στιγμὴν σιωπὴν εἰς τὸν ἀνήσυχον τοῦτον φύλακα.

Ἡ προσδιορισθεῖσα ἡμέρα ἔφθασεν, ὁ καιρὸς ἦτο πολὺ ὠραίος, ἡ δὲ συνοδεία, συγκεμένη ἐκ δώδεκα προσώπων, συνηθροίσθη ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ ἐν ἀποπλεύσῃ διὰ τὴν Ῥιγαρόνδην. Ὁ νεανίας ἦτον εἰς ἐκ τῶν συναθροισθέντων, ἀλλ' ἐνῶ ἤδη ἔθετε τὸν πόδα του ἐπὶ τῆς λέμβου ἤλθεν αἰφνης ζωνηρῶς εἰς τὴν μνήμην αὐτοῦ τὸ ἐπόμενον ῥητόν, «Ἐνθυμῶ τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου διὰ ν' ἀγιάζης αὐτήν, ἡ δὲ συνειδησίς του προσέθηκε, «Πῶς! σκοπεύεις λοιπὸν πράγματι νὰ πράξῃς τόσον μέγα ἀμάρτημα ἐναντιὸν τοῦ Θεοῦ;» Εἰς τὴν φωνὴν ταύτην τῆς συνειδησεως ὑποχωρήσας δὲν ἠθέλησε κατ' οὐδένα τρόπον νὰ προχωρήσῃ περισσότερο ἀλλ' ἀπεμακρόνθη ἐκ τῶν ὁ-

χθῶν τοῦ Ταμέσεως ἐν μέσῳ τῶν ἀπειραρίθμων μακροκρινῶν τῶν φίλων αὐτοῦ;

Μετ' ὀλίγον ἔμαθον δι' ἡ λέμβος κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῆς συνεκρούθη μετὰ πλοιαρίου, φέροντος φορτίον ἀνθρώπων, καὶ ὅτι ἡ συνοδεία, ἂν καὶ εἶδε τὸν κίνδυνον, δὲν ἠδυνήθη μ' ἄλλον τοῦτο ν' ἀποφύγη δυστυχῶς αὐτῶν. Αἱ γυναῖκες κραυγαὶ τῶν γυναικῶν ἤκούοντο μέχρι τῶν ὀχθῶν, πλὴν ἐπὶ μεταίφ! καθ' ἕτι, εἰς ἔσθασε βοήθεια, ἐπὶ ἐκ τῶν ἀποτελούντων τὴν συνοδείαν προσιῶπων εἶχον ἤδη καταποντισθῆ!

Ὁ νεανίας οὗτος ἀπέθανε μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ἡμερῶν ἐκ στήθικῆς ἀσθενείας. Ἡ ἐλπίς αἰωνίου ζωῆς ἐν τῇ οὐρανίῳ δόξῃ ἐχαροποιεῖ τὰς τελευταίας αὐτοῦ στιγμὰς. Συχνάκις μετὰ βαθυτάτης συγκινήσεως ὠμίλει περὶ τοῦ ἀνωτέρου λυπηροῦ συμβεβηκότος, καὶ διεκήρυσσεν ὅτι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶχε σιγάμα ἄλευθερώσει καὶ τὴν ψυχὴν του ἐκ τοῦ αἰωνίου θανάτου καὶ τὴν ζωὴν του ἐκ τῆς καταστροφῆς. A. M. M.

Ο ΦΡΥΝΟΣ ΣΟΥΡΙΝΑΜ.

Ὁ φρύνος Σουρινάμ εἶναι εἶδος βατράχου καὶ εὐρίσκεται εἰς τὰ μέρη τῆς Γουιάνας καὶ τοῦ ποταμοῦ Σουρινάμ (ἐκ τοῦ ὁποίου ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομα,) ἐν τῇ Νοτίῳ Ἀμερικῇ, καὶ συγνάζει συνήθως εἰς τὰς σκοτεινὰς γωνίας τῶν οἰκιῶν. Τὰ ὠὰ τοῦ ζώου τούτου ἐκπλάζονται κατὰ τρόπον τῶντι ἀξιοπερίεργον. Τὸ ἄρρεν λαμβάνει αὐτὰ καὶ τὰ θέτει ἐπὶ τῆς βράχου τῆς μητρὸς ἑαυτοῦ κολλοῦν ἕνεκα τῆς γλοιώδους ὁλῆς ἧται τὰ περικαλύπτει. Ἀφοῦ λοιπὸν τεθῶν τὰ ὠὰ ἐκεῖ τὸ δέρμα τῆς μητρὸς ἐξογκοῦται μεταδὲ τῶν ὠῶν καὶ τρόπον τινα σχηματίζει περὶ αὐτῶν εἶδος θυλακίου, ὥστε ἐκ πρώτης ὄψεως νομίζει τις ὅτι τὰ ὠὰ ἐξέρχονται ἐκ φυσικῶν ὀπῶν εὐρισκομένων εἰς τὴν βράχου τοῦ ζώου. Ἄμα ὅμως τὰ μικρὰ ἐκκολαφθῶν (ἔβγουν ἀπ' ταυτῶ) αἱ ὀπῆαι πάλιν πληροῦνται. Ἡ

μὴν τοῦ φρύνου ἔχει πολλὰ παράξενον σχῆμα καὶ ὁμοιάζει ὀλίγον τὴν μύτην τοῦ χοίρου. Μολονότι τὸ ζῶον τοῦτο εἶναι τόσον ἀλλόκοτον καὶ ἀσχημον, μολοντοῦτο λέγεται δι' τὸ κράτος του τρώγεται γενικῶς ὑπὸ τῶν ἀποχθόνων καὶ δι' εἶναι πολλὸ νόστιμον καὶ τρυφερόν.

Ο ΜΥΡΜΗΚΑΙ Ο ΤΕΤΤΙΣ.

Ψυχὸς ὄρνιθ καὶ ἀφθονὸς χιῶν ἐπέπεσαν ποτε εἰς τὸν Ὀλυμπον. Ὁ δὲ Μόρμηξ ἠσύχαζεν ἐντὸς τῆς φωλεᾶς αὐτοῦ, προσηθευθεὶς ἐν καιρῷ θέρης τὰς ἀναγκαίας διὰ τὸν χειμῶνα τροφάς. Ἄλλ' ὁ Τέττιξ, τρέμων ἀπὸ τοῦ ψύχους καὶ τὴν πείναν, παρακαλεῖ τὸν Μόρμηκα νὰ δώσῃ καὶ εἰς αὐτὸν μέρος ἐκ τῶν τροφῶν του, διὰ νὰ μὴ ἀποθάνῃ τῆς πείνης. Ὁ Μόρμηξ ἠρώτησε τότε τὸν Τέττιγα, ποῦ ἦτο τὸ κλοκαίριον, καὶ διατί δὲν ἐσθίναζε τότε τροφάς διὰ τὸν χειμῶνα; — Ἐψάλλον, ἀπεκρίθη ὁ Τέττιξ, καὶ παίζων τὸν ἀβλὸν μου διεσκεδάσων καὶ ἑμαυτὸν καὶ τοὺς ὀδοιπόρους. Ὁ Μόρμηξ γελῶν τότε διὰ τὴν ἀπρονοησίαν τοῦ Τέττιγος, εἶπε πρὸς αὐτὸν, Ἄσιπτον χόρευε τώρα, τὸν χειμῶνα, ἀφοῦ σὲ ἤρσκει νὰ φάλλῃς τὸ κλοκαίριον.

Τώρα παιδιὰ μάθετε ἀπὸ τὸν σοφὸν τοῦτον μῦθον τοῦ Αἰζώπου νὰ μὴ χάνητε τὸν πολυτίμον καιρὸν τῆς νεότητός σας εἰς ἀεργίαν καὶ διασκεδάσεις, εἰδεμή, ὡς ὁ Τέττιξ, θὰ κατανήσετε εἰς γυμνότητα καὶ ἐξουτελισμὸν.

ΥΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ.

Ἴδού, τί φρονεῖ ὁ Θεὸς περὶ τῶν ὑπερηφάνων. Βδέλογμα εἰς τὸν Κύριον εἶναι πᾶς τις ὑψηλοκάρδιος. — (Παρ. ιε', 5.) Ὁ Κύριος εἶναι ὑψηλός, καὶ ἐπιβλέπει ἐπὶ τὸν ταπεινόν* τὸν δὲ ὑψηλόφρονα γινώσκει μακρόθεν. — (Ψαλμ. ρλ', 6.)

Ὁ Κύριος κατατρέφει τὸν οἶκον τῶν ὑπερηφάνων. — (Παρ. ιε', 25.)

Ὁ Θεὸς εἰς τοὺς ὑπερηφάνους ἀπιτάσσεται εἰς δὲ τοὺς ταπεινοὺς δίδει χάριν. — (Ἐπιστ. Ἰακώβου δ', 6.)

Ἡ ὑπερηφάνια προηγείται τοῦ βλάβου, καὶ ὑψηλοφροσύνη τοῦ πνεύματος προηγείται τῆς πτώσεως. — (Παρ. ιε', 18.)

ΠΕΡΙ ΤΙΜΩΡΙΑΣ ΤΩΝ ΤΕΚΝΩΝ.

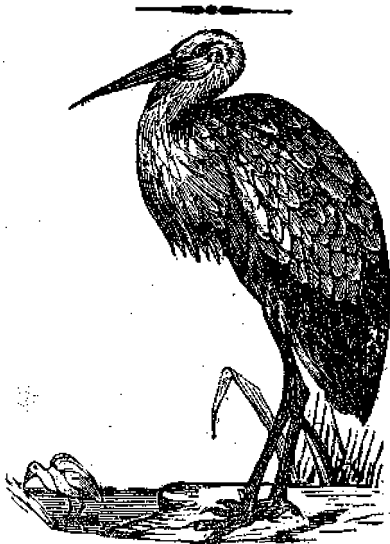
Ἄγαθος καὶ φρόνιμος ἄνθρωπος ἐν Σκωτίᾳ γράφων περὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων λέγει ὡς ἀκολούθως:

«Εἶμαι ἀρκετὰ γέρον, ὥστε, φυσικῶς τῷ λόγῳ, ὑπερασπιζομαι τὴν ἐν καιρῷ ἀνάγκῃς φρόνιμον χρῆσιν

της ράβδου. Είναι κατά πολλά εσπίρτον και σωτήριον φάρμακον, και πολύ ολιγώτερον σκληρόν από τὸ νά κτυπᾶ και νά γρονθίζῃ τις τὰ τέκνα ἐπὶ τῆς βραχίως και κεφαλῆς των· από τὸ νά κλείῃ αὐτὰ εἰς σκοτεινὰ μέρη, και ἀπὸ ὑποαιδήποτε ἄλλην τοιούτου εἶδους τιμωρίαν. Δόσατα ἀκράσιν εἰς τοὺς λόγους τῆς Ἁγίας Γραφῆς. «Ὁ φειδόμενος τῆς ράβδου αὐτοῦ, μισεῖ τὸν υἱὸν αὐτοῦ· ἀλλ' ὁ ἀγαπῶν αὐτὸν, παιδεύει αὐτὸν ἐν καιρῷ.» (Παρμ. ιγ'. 24.)

«Ἡ ἀνοησία εἶναι συνδεδεμένη μετὰ τῆς καρδίας τοῦ παιδιοῦ· ἡ ράβδος τῆς παιδείας θέλει ἀποχωρίζει αὐτὴν ἀπ' αὐτοῦ. (Παρμ. κδ'. 15.)

«Ἡ ράβδος και ὁ ἐλεγχος δίδουσι σοφίαν» παιδίων δὲ ἀπολελυμένων κατασχόνει τὴν μητέρα αὐτοῦ. (Παρμ. κθ'. 15.)

ΠΕΛΑΡΓΟΙ (λεϊλέκια.)

Τὰ πτηνὰ ταῦτα τὰ ὁποῖα κατήγγησαν τόσον σπάνια εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐξ αἰτίας τῆς κακίας τῶν ἀνθρώπων, ἀγαποῦν νά συγκατακίωσι μετὰ τοὺς ἀνθρώπους και νά κἀμνωσι τὰς φωλεὰς των εἰς τὴν σκέπην τῶν οἰκιῶν, πύργων, ἢ και ὑψηλῶν δένδρων. Εἶναι θετὸν πολὺ ὑφέλιμα εἰς τὸν ἀνθρώπον, διότι καθαρίζουσι τὸν τόπον ἀπὸ τοῦς ὕφεις, βαθρακοῦς, σκόληκας και ἄλλα τοιαῦτα βλαπτικὰ ζῴωφια και ἔντομα· και εἶναι λυγρῶν, διὰ τοῦ ἀνθρώπου τὰ φονεύουσι ἀνευ ἀνάγκης, μάλιστα μετὰ ζῆμίαν των.

Οἱ πελαργοὶ εἶναι πολὺ νοήμονα πτηνὰ.—Τὸ ἀκόλουθον ἀνέκδοτον ἀποδεικνύει τὴν ἀλγίθειαν τούτου.

Ζεῦχος τι πελαργῶν εἶχε κατασκευάσει τὴν φωλεάν του ἐπάνω ὑψηλοῦ τινος πύργου εἰς μίαν πόλιν τουρκικὴν. Ἡμέραν τινὰ συνέβη πυρκαϊὰ εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην, ἥτις ταχέως ἐπέβεταθή· μέχρι τοῦ πύ-

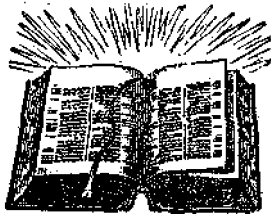
ργου ἐκείνου και ἐπηπεῖλει τὴν φωλεάν μετὰ τὰ ἐν αὐτῇ πουλάκια μετὰ καταστροφῆν. Πῶς δὲ νομίζετε, ὅτι τὰ ἔσωσαν, οἱ γονεῖς των; Ἐπέτων εἰς τὴν πλησίον βρύσιν και ἐβουθίζοντο εἰς τὸ ὕδωρ, ἔπειτα κατὰ σειρὰν ἐπήγαινον εἰς τὴν φωλεάν διὰ μέσου τοῦ καπνοῦ και τοῦ πυρὸς, και ἐτανάζοντο ἐπ' αὐτὴν και ἐξηκολούθησαν τοῦτο δι' ὅλης τῆς ἡμέρας—ὥστε οὕτως ἔσωσαν τὰ τέκνα των.

ΔΙΚΑΙΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ.

Εὐγενής τις, διατριβῶν εἰς φρούριον τι τῆς Ἰταλίας, ἐμελλε νά ἐορτάσῃ τοὺς γάμους αὐτοῦ. Τὰ πάντα ἦσαν ἤδη ἀφθόνως ἐτοιμαζόμενα· ἀλλ' ἡ θάλασσα ἦτον ὑπερβολῆ ταταραγμένη, ὥστε δὲν ἠμπόρουσαν νά προμηθευθῶσι τοὺς διὰ τὸ συμπόσιον ἀναγκαιστότους ἰχθύς. Τὴν ἡμέραν ὁμοῦ τοῦ γάμου ἐπαρουσιάσθη πτωχὸς τις ἄλιεὺς μετὰ ῥόμβον (σιάκη) μέγιστον, ὡς νά εἶχε πλασθῆ ἐπίτηδες διὰ τὴν περίρασιν ταύτην. Χαρὰ διεχύθη εἰς ὅλον τὸ φρούριον, ὅτε ὁ ἄλιεὺς ἐπαρουσιάσθη μετὰ τὸν ἰχθῶν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου διέταξεν αὐτὸν ὁ εὐγενής νά ζητήσῃ ὁποιαδήποτε τιμὴν ἔκρινεν εὐλογον, διὰ νά τὴν πληρώσῃ ἀμέσως. «Ἐκατὸν ραβδίσματα εἰς τὴν γυμνὴν μου βράχιν.» ἀπεκρίθη ὁ ἄλιεὺς, «εἶναι ἡ τιμὴ τοῦ ἰχθύος μου.» Εἰς τοῦτο ἐξεπλήγησαν οἱ παρεουρισκόμενοι ὄχι ὀλίγον, και ἐπροσπάθησαν διαφοροτρόπως νά λάβωσιν ἐξ αὐτοῦ ἀρμολιωτέραν ἀπόκρισιν· ἀλλ' ἰδῶν, τέλος πάντων, ὁ εὐγενής τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης του, «Καλὰ λοιπὸν.» ἐξεφώνησεν· «οὕτω εἶναι ἀλλόκοτος· ἀνθρώπος, θέλει νά κἀμῃ τὸν νόστιμον· ἡμεῖς μ' ὄλον τοῦτο, χρειαζόμεθα τὸν ἰχθῶν· ὅθεν δός τον ἑκατὸν εἰς τὴν βράχιν, πλὴν ἑλαφρά.» Ἠρώχισε λοιπὸν νά βουλοκοπῆ αὐτὸν ὁ δηραέτης ἐνώπιον τοῦ εὐγενοῦς· και τῶν καλεσμένων ἀφοῦ δὲ ὁ καλὸς ἄλιεὺς ἔφαγε, τὰς πεντήκοντα, «Στάσου!» ἐφώνησεν· ἔχω ἕνα σύντροφον, εἰς τὸν ὁποῖον δικαίως ἀνήκουσιν αἱ ἄλλαι πενήκοντα.» «Τίτ' ἐξεφώνησεν ὁ εὐγενής;» «ἔχομεν δύο τοιούτους μωροὺς εἰς τὸν κόσμον;» εἶπέ μας ποῖος εἶναι αὐτός, νά στείλω νά τον φέρω.» «Δὲν εἶναι μακρὰν ἀπ' ἐδῶ», εἶπεν ὁ ἄλιεὺς· «εἰς τὴν πόλιν σας καθήται· εἶναι ὁ τοῖος ὁ θυρωρὸς σας· ὁ φίλος δὲν ἔστρεψε νά μ' ἀφήσῃ νά ἐμῶν, ἕωσού ὑπεσχέθη νά τον δώσω τὸ ζῆμισυ τοῦ δ,τι ἤθελον λάβει διὰ τὸν ἰχθῶν μου.» «Ὡ, Ὡ!» εἶπεν ὁ εὐγενής, «φέρετέ τον ἐπάνω εὐθὺς και θέλω του δώσει τὸ ἦμισυ, κατὰ τὴν συμφωνίαν σωστῶν, ἀλίωστων.» «Ἐφαγε λοιπὸν τὰς πενήκοντα καλάς, και παστρικάς ὁ πλεονεκτης θυρωρὸς, και προσέτι ἀπεβλήθη τῆς ὑπερησίας του· ὁ δὲ ἄλιεὺς ἀντημέμφθη πλουσιοπαρόχως.

ΠΟΙΟΝ ΠΡΑΓΜΑ ΔΕΝ ΔΥΝΑΣΑΙ ΝΑ ΠΙΑΣΗΣ.

Μικρά μου αγοράκια και κοριτσάκια γνωρίζετε άρα γε ποιον είναι το πράγμα εκείνο το οποίον ποτέ δεν δύνασθε να πιάσετε, και αν το κυνηγήτε μετά με γάλης προθυμίας, και τρέχετε και πετάτε κατόπιν αυτού ώσάν πουλιχί; Ίδού ποιόν είναι: Δεν δύνασθε να πιάσετε ποτέ τον λόγον οστις άπαξ εξέηλθεν από τα χείλη σας. Αφού άπαξ εξέηλθει από το στόμα μας; παρευθής φερόγει μακράν ύμων, και δεν είναι πλέον δυνατόν να τον πιάσετε* όσον και αν προσπαθήσετε δεν είμπορείτε, κατ' ούδένα τρόπον, να τον επαναφέρετε όπισω. Όθεν δίδετε μεγάλην προσοχήν εις τους λόγους σας: άς μη ξέρχηται ποτέ εκ του στόματός σας κανείς λόγος σκληρός ή δυσάρεστος ή σαρκός ή βδελυρός ή ψευδής ή βδέηλος και άκαθαρτος.

ΤΑ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΓΡΑΦΩΝ ΤΕΣΣΑΡΑ ΙΣΧΥΡΑ ΚΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ.

Τά ύπερ τής αληθείας των Άγιων Γραφών τέσσαρα σπαδαία επιχειρήματα είναι Τά αναφερόμενα εν αύταις θαύματα, αι προφητεΐαι το έξαισιον και ουράνιον τής διδασκαλίας, και ο ήθικός χαρακτήρ των συγγραφέων. Η Γραφή πρέπει να ήναι είτε επίνοια καλών ανθρώπων ή άγγέλων, είτε κακών ανθρώπων ή διαδύλων, είτε αποκάλυψις Θεού. Δεν είναι δυνατόν να ήναι επίνοια καλών ανθρώπων ή άγγέλων, διότι ούτοι δεν ήθελον, και δεν ήδύναντο να συγγράψουν βιβλίον, και συγχρόνως να γράψωσι ψεύδη λέγοντες: «Ούτω λέγει Κύριος,» ενψ ήτο ιδική των επίνοια. Δεν είναι δυνατόν να ήναι επίνοια κακών ανθρώπων ή διαδύλων, διότι ούτοι δεν θα έχαμμον βιβλίον το οποίον διατάσσει πών ήερών καθήκον, άπαγορεύει πᾶσαν άμαρτίαν, και καταδικάζει τας ψυχάς αυτών εις αιώνιον κόλασιν. Όθεν είναι καταφανές ότι έγράφη υπό Θείας έμπνεύσεως.

Ο ΦΡΑΝΤΖ

ΚΑΙ Ο ΜΕΓΑΣ ΦΡΙΔΕΡΙΚΟΣ.

Μίαν ήμέραν, ενψ ο Μέγας Φριδερίκος, ο βασιλεύς τής Πρωσίας διεβαινεν από μίαν αίθυσαν του παλατίου τς, ο αξιωματικός Φραντζ έκοιμάτο τόσον βαθείως: επάνω εις μίαν καθέκλαν, ότε δεν τον ενόησαν. Από το θυλάκιον του αξιωματικού εξέιχε μία έ-

πιστολή, ο δέ βασιλεύς παρίεργος, πλησιάζει σιγανό, λαμβάνει την επιστολήν και την αναγινώσκει.

Ίδού τί ή επιστολή έμπεριείχε.

«Φίλτατέ μοι Φραντζ.

«Σ' ευχαριστούμεν έγω και ή μητηρ σου - δια το εχορηματικόν ποσόν το οποίον μάς έστειλες.

«Γνωρίζομεν, οίέ μου, βτι δεν είσαι πλούσιος, και ότι ο μισθός σου μόλις επαρκεί δια να ζή; καθώς κάρφάζει εις την κοινωνικήν θέσιν σου· άλλ' είχομεν άσάχηνη άπαραίτητον των χρημάτων τα όποια μάς έστειλες, ευχόμεθα δε να σε ανταμείψη ο Θεός δια κτην πρός ήμάς; άγαπην σου.

Ο ΠΑΤΗΡ ΣΟΥ.»

Ο βασιλεύς έδιπλωσε την επιστολήν, την έθεσε και άλλην εις το θυλάκιον του Φραντζ. έπειτα διευθυνθείς εις τα δωμάτια του, έλαβε βιλάντιον πλήρες χρημάτων, επέστρεψεν, έβαλεν ήσύχως; τα χρήματα εις το θυλάκιον του αξιωματικού και άπεμακρόνθη.

Μετ' ελίγον ο βασιλεύς σημαίνει σφοδρώς τον κώδωνα, ο δέ δυστοχής Φραντζ έξοπνήσας από τον ήχον του κώδωνος, τρέχει εντρομος προς τον βασιλέα.

— Πολύ βρᾶτως κοιμάσαι, κ. Φραντζ, είπεν ο βασιλεύς.

— Με συγχωρείτε, Μεγαλειότατε, λέγει ο αξιωματικός, ήμαρτον...

— Διατί το θυλάκιόν σου είναι τόσον πολύ έξοικωμένον;

Ο Φραντζ θέτει την χείρα εις το θυλάκιόντου, αίθάνεται εντός αυτου χρήματα, κτρινίζει, παρατηρεί με τρόπον τον βασιλέα και άρχίζει να σαυρώη.

—Τί έχεις; τον έρωτᾶ ο βασιλεύς.

— Μεγαλειότατε! έχηροί μου ήθελήσαν να με καταστρέψουν, δεν ήξέρω τίνι τρόπῳ αυτά τα χρήματα εβρέθησαν εντός του θυλακίου μου.

Και γονυπετεί ένώπιον του βασιλέως ζητών να τον συγχωρήση.

—Υόχασον, φίλε μου, είπεν ο Μέγας Φριδερίκος· μάθε βτι, όταν εις υίός έχη την εύχην των γονέων του, ή εύτοχία έρχεται προς αυτον ενψ κοιμάται. Στείλε αυτά τα χρήματα προς τους γονείς σου, γράψε δε προς αυτους· βτι έγω θέλω φροντίσει εν τῷ μέλλοντι και δι' αυτους; και δια σε.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Ποτε ελέχθη περι Ιωάννου του Βαπτιστου ότι είναι 'Ηλιας (ο Θεοβίτης);

2. Πῶς ομοιάζεν Ιωάννης ο Βαπτιστής τον προφήτην 'Ηλιαν;

3. Κατά τί ήτο ανώτερος του προφήτου 'Ηλιας Ιωάννης ο Βαπτιστής;

Ο θεωρηθείς άγιος όπως λάβη το πέμπτον βαπτισμόν, κατά λάθος έγράφη εις το φύλλον του 'Απριλ. 1873 ως Ι. Π. Ρωμανός ενψ ονομάζεται Ιωάννης Γ. Ρωμανός; κάτοικος Σύρου.